

Hasła:

**Arka wykonana z drewna akacjowego
powleczonego złotem symbolizuje pneumatycznego
Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Boga
i zespoleniem boskości z człowieczeństwem,
budowlą Boga z człowiekiem, i mieszka w naszym duchu,
żebyśmy mieli styczność z Bogiem i Nim się radowali.**

**Namaszczenie to poruszanie się i działanie
zamieszkującego, złożonego Ducha,
polegające na przykładaniu wszystkich składników
przetworzonego Trójjedynego Boga i Jego działań
do naszej wewnętrznej istoty. W ten sposób w pełni
zespaliśmy się z Nim dla Jego zbiorowego wyrazu.**

**Orędownicze życie Chrystusa, Jego życie
modlitewne stanowi centrum boskiego zarządzania
i sprawowania przez Boga rządów nad ziemią.
Wykonanie Bożego zarządzania dokonuje się
dzięki modlitwom ofiarowanym Mu
na ołtarzu kadzidlany.**

**Gdy jesteśmy jedno z Panem przy ołtarzu
kadzidlany i wstawiamy się za Pańskimi interesami
oraz modlimy się o utworzenie armii, która będzie
toczyć walkę o poruszanie się Boga na ziemi,
nasza modlitwa staje się dla Boga wonnym kadzidłem.**

Poselstwo siódme

Obmywalnia z brązu

Wersety biblinalne: Wj 30:17–21; J 13:1–17; Tt 3:5; Ef 5:26–27.

I. Bardzo ważne jest, byśmy zrozumieli znaczenie obmywalni z brązu (Wj 30:18):

- A. Obmywalnia z brązu przedstawia w formie typu obmywającą moc życiodajnego Ducha, która jest pochodną śmierci Chrystusa (Tt 3:5):
 - 1. Umieszczenie obmywalni po ołtarzu oznacza, że jej obmywająca moc pochodzi z Bożego sądu odbywającego się przy tym ołtarzu (Wj 30:18).
 - 2. Przeszedłszy przez całkowity Boży sąd przy ołtarzu (krzyż), ukrzyżowany Chrystus wkroczył w zmartwychwstanie i stał się życiodajnym Duchem, który nas obmywa (1 Kor 15:45; 6:11; Tt 3:5).
 - 3. Rozmiary obmywalni nie są podane, co symbolizuje to, że życiodajny Duch jest niezmierny i bezgraniczny (J 3:34).
- B. Brąz symbolizuje sprawiedliwy Boży sąd (Wj 26:37):
 - 1. Do zrobienia obmywalni użyto brązu pochodzącego z lusterek kobiet, które służyły u wejścia do namiotu spotkania, co wskazuje, że obmywalnia z brązu była lustrem pełniącym funkcję odbijania i obnażania (38:8).
 - 2. Wynika z tego, że sąd, jaki Chrystus poniósł na krzyżu, ma moc obnażyć naszą nieczystość i to, że potrzebujemy obmycia.
- C. Obmywalnia stała między ołtarzem a namiotem zgromadzenia. Kontynuowała w ten sposób dzieło ołtarza służące wchodzeniu do przybytku (30:18).
- D. Pod względem położenia obmywalnia znajduje się za ołtarzem, lecz w kwestii funkcjonowania poprzedza ołtarz (w. 20–21).
- E. Woda znajdująca się w obmywalni symbolizuje obmycie przez życiodajnego Ducha (w. 18; Ef 5:26).
- F. Obmycie w obmywalni symbolizuje nie obmycie z grzechu krwią Chrystusa, ale obmycie zanieczyszczenia powstającego na skutek kontaktu z ziemskimi rzeczami, obmycie przez życiodajnego Ducha (1 J 1:7; J 13:5).

- G. Od kapłanów wymagano, by przed służbą obmywali się w obmywalni, żeby nie umarli. Wskazuje to, że jeśli próbujemy służyć Bogu, nie doznawszy zmycia ziemskiego zanieczyszczenia przez życiodajnego Ducha, poniesiemy duchową śmierć (Wj 30:20–21).
- H. Obmywalnia z brązu służyła temu, by funkcjonowało Boże mieszkanie, by funkcjonował przybytek (w. 18–19):
 1. Bez obmywalni nic w przybytku ani na dziedzińcu zewnętrznym nie mogło działać.
 2. Jeżeli kapłani nie obmyli się w obmywalni, przybytek nie mógł funkcjonować (w. 19).
 3. Gdyby usunąć obmywalnię z dziedzińca zewnętrznego, wszystko inne w przybytku i na dziedzińcu zewnętrznym pozostałoby nienaruszone. W żaden sposób jednak nie mogłoby działać.
 4. To, czy kapłani mogli służyć na dziedzińcu zewnętrznym i w przybytku, zależało od tego, czy się obmyli w obmywalni (w. 19).

II. Doświadczajmy obmywalni, obmycia życiodajnym Duchem (J 13:1–17; Tt 3:5; Ef 5:26–27):

- A. Obmywalnia jest miejscem, w którym zmywamy z siebie ziemskie zanieczyszczenie i stajemy się czysti (Wj 30:18):
 1. Choć mamy boskie życie, nadal żyjemy na tej ziemi w upadłym ciele i często się brudzimy przez dotykanie ziemi. Nie da się tego uniknąć.
 2. Jeśli mamy być prawdziwymi kapłanami i praktykować kapłaństwo, musimy zmywać wszelkie zanieczyszczenie, wynikające z dotykania się ziemi (w. 19):
 - a. Zanim my, wierzący i nowotestamentowi kapłani, będziemy służyć Bogu przez Chrystusa i Jego krzyż, musimy zmyć wszelkie zanieczyszczenie, które jest wynikiem kontaktu z ziemskimi rzeczami i sprawami.
 - b. Jeśli będziemy pozostawać w tym zanieczyszczeniu, nie zdołamy usłużyć Bogu, modlić się ani funkcjonować na spotkaniach.
 - c. Codziennie musimy podchodzić do obmywalni i obmywać się Duchem Świętym z ziemskiego dotyku.

- d. To nie jest obmycie krwią, ale duchową wodą, czyli Duchem Świętym (Tt 3:5; Ef 5:26).
- B. Ewangelia Jana 13:1–17 przedstawia doświadczenie obmywalni, zobrazowane umyciem przez Pana uczniom nóg:
1. W swoim duchu odrodzeni wierzący są w Bogu i na wyżynach niebiańskich, ale w ciele wciąż żyją w swojej upadłej części i chodzą po ziemi:
 - a. W wyniku kontaktu z ziemskimi rzeczami często się brudzą.
 - b. Ponieważ brud, wynikający z dotykania się ziemi, przeskadza w społeczności, muszą oni obmywać się wodą w obmywalni.
 2. Woda w wersecie 5 symbolizuje Ducha Świętego (Tt 3:5), słowo (Ef 5:26; J 15:3) i życie (J 19:34).
 3. Umycie nóg w trzynastym rozdziale Ewangelii Jana jest znakiem, który ma duchowe znaczenie. To duchowe mycie nóg służy temu, by przyjemnie wpływała nam społeczność z Panem i ze sobą nawzajem (1 J 1:3, 7).
 4. Umycie przez Pana uczniom nóg wiąże się z bezgraniczną miłością; mycie zatem nóg sobie nawzajem jest kwestią miłości braterskiej (J 13:1, 4–5, 14–15, 34–35).
- C. List do Tytusa 3:5 mówi o obmyciu odrodzenia i odnowieniu przez Ducha Świętego:
1. Greckie słowo przetłumaczone jako *obmycie* znaczy dosłownie *obmywalnia* i służy zmyciu nieczystości.
 2. W wersecie 5 greckie słowo *odrodzenie* odnosi się do zmiany z jednego stanu w inny. Narodzenie na nowo to początek takiej zmiany.
 3. Obmycie odrodzenia zaczyna się wraz z powtórными narodzinami i przechodzi dalej w obmycie przez Ducha Świętego, czyli w proces Bożego nowego stworzenia, czyniący nas nowym człowiekiem (Ef 4:23–24):
 - a. To swoiste naprawianie przez boskie życie, przebudowywanie, przeróbka.
 - b. Obmycie odrodzenia usuwa wszystko to, co pochodzi ze starej natury naszego starego człowieka, a odnowienie przez Ducha Świętego udziela czegoś nowego – boskiej esencji nowego człowieka – do wnętrza naszej istoty.

- c. W tym procesie zatem przechodzimy ze starego stanu w całkowicie nowy, ze starego stworzenia do nowego (2 Kor 5:17; Ga 6:15).
 - d. Obmycie odrodzenia zatem i odnowienie przez Ducha Świętego działają w nas nieprzerwanie przez całe życie aż do ukończenia nowego stworzenia (Tt 3:5).
- D. W swojej niebiańskiej posłudze wyniesiony na niebiosa Chrystus oczyszcza kościół „obmyciem wodą w słowie” (Ef 5:26):
1. Greckie słowo *obmycie* w wersecie 26 to dosłownie *obmywalnia*:
 - a. W grece przed tym słowem stoi przedimek określony, co oznacza, że odnosi się ono do obmywalni, która była znana wszystkim Żydom.
 - b. W Starym Testamencie kapłani używali obmywalni do zmywania z siebie ziemskiej nieczystości (Wj 30:18–21). Teraz obmywalnia, obmycie wodą, obmywa z nas zanieczyszczenie.
 2. W Liście do Efezjan 5:26 woda odnosi się do płynącego życia Bożego, którego typem jest płynąca woda (Wj 17:6; 1 Kor 10:4; J 7:38–39; Obj 21:6; 22:1, 17).
 3. Odkupieńcza krew zmywa nasze grzechy (1 J 1:7; Obj 7:14), natomiast woda życia zmywa skazy naturalnego życia naszego starego człowieka, takie jak plamy bądź zmarszczki.
 4. Przechodzimy teraz przez ten proces obmywania, żeby Chrystus mógł „stawić przed sobą kościół chwalebny, niemający plamy ani zmarszczki, ani czegoś podobnego, lecz żeby był święty i bez skazy” (Ef 5:27).

Poselstwo ósme

Srebro zadośćuczynienia służące utworzeniu armii walczącej o Boże sprawy i poruszanie na ziemi

Wersety biblijne: Wj 30:11–16; Ef 1:19–21; 2:6; 6:10–18; Hbr 6:1.

I. Zamysłem Boga jest mieć lud, który będzie tworzył armię toczącą duchową bitwę i walczącą o Jego sprawy i poruszanie się na ziemi (Wj 30:12–14; Lb 1:1–3):

- A. Walka duchowa jest koniecznością, ponieważ wola szatana jest przeciwko Bożej woli (Mt 6:10; 7:21; Iz 14:12–14).
- B. Walkę duchową prowadzimy w celu zaprowadzenia Bożego królestwa (Obj 12:10).
- C. Bóg ma licznych wrogów i nie jest nigdzie mile widziany (Wj 23:23; Lb 14:45; 21:1):
 - 1. Z powodu wszystkich tych wrogów Bóg nie może swobodnie się poruszać na ziemi i musi walczyć, by ich wyniszczyć.
 - 2. W świetle Listu do Efezjan 6:10–18 kościół musi być wojownikiem, który będzie walczył z Bożymi wrogami.

II. Duchowe znaczenie związku, jaki istnieje pomiędzy ołtarzem kadzidlany a srebrem zadośćuczynienia, polega na tym, że przy ołtarzu kadzidlany modlimy się o utworzenie armii, która będzie walczyć o Boże poruszanie na ziemi (Wj 30:1–16):

- A. Przybytek symbolizuje Boga ucieleśnionego w swoim wybranym ludzie, co służy Jego poruszaniu na ziemi. Przybytek i wszystko, co się z nim wiąże, służy Bożemu poruszaniu się (25:8–9):
 - 1. Modlitwa przy ołtarzu kadzidlany jest modlitwą o Boże poruszanie się. Ponieważ wszyscy wrogowie przeciwstawiają się Bożemu poruszaniu, Bóg porusza się dzięki walce (Lb 10:35).
 - 2. Boży lud musi w szczególności modlić się o utworzenie Pańskiego wojska, armii walczącej o Boże poruszanie na ziemi i realizację Jego zamysłu (Ef 6:10–12).
 - 3. Owocem tej modlitwy wstawienniczej jest policzenie Bożego ludu, by utworzyć wojsko walczące z Bożymi wrogami sprzeciwiającymi się Jego poruszaniu, czyli z władcami i władzami na wyżynach niebiańskich, których obrazem są mieszkańcy pięknej ziemi (Wj 30:11–16; 23:23; Ef 6:12).

4. Gdy Bóg będzie miał taką armię, zdoła się poruszać na ziemi ze względu na swoje sprawy.
- B. Wiek mężczyzn, którzy nadawali się do wojska, ma takie duchowe znaczenie, że jeśli mamy być w armii i walczyć o Boże poruszenie, potrzebujemy dojrzałości (Wj 30:14; Hbr 5:14–6:1; Flp 3:15; 1 Kor 2:6):
1. Pół srebrnego szekla płaconego przez każdego mężczyznę powyżej dwudziestego roku życia symbolizuje to, że aby toczyć duchową walkę, potrzebna jest dojrzałość (Wj 30:13–14):
 - a. Jeśli chcemy być w armii i walczyć o Boże poruszenie, musimy być silni w duchu i rosnąć, aż osiągniemy duchowe dwadzieścia lat (Ef 4:15).
 - b. Być przeobrażonym to inaczej doznać zmiany w swoim naturalnym życiu, podczas gdy osiągnąć dojrzałość to inaczej być wypełnionym boskim życiem, które nas zmienia (Hbr 6:1).
 - c. Bóg będzie suwerennie posługiwał się ludźmi, rzeczami i zdarzeniami, by opróżnić nas ze wszystkiego, co nas wypełnia i usunąć wszystko, co nas zajmuje, aby nasza pojemność na Boga wzrastała (Łk 1:53; Mt 5:6; Rz 8:28–29).
 2. Dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu rozpaczliwie potrzebujemy dojrzałości. Istnieje paląca potrzeba, by więcej z nas wzrastało i osiągało dojrzałość, bo tylko tak będziemy nadawali się do tego, by utworzono z nas armię (Hbr 6:1; Flp 3:15 i przyp. 1).
 3. Wstawiennictwo zanoszone przy ołtarzu kadzidlany prowadzi do wzrostu i dojrzałości, dzięki którym powstać może wojsko (Ef 4:13; 6:10–12).
 4. Im więcej będzie modlitw przy ołtarzu kadzidlany, tym bardziej będziemy odczuwali nagłą potrzebę wzrostu i modlitwy o wzrost w życiu ku dojrzałości (1 Kor 2:6; 3:1–2; 14:20; 16:13).
 5. Dopiero wtedy, gdy powstanie armia, Bóg będzie mógł poruszać się na ziemi i zrealizować swój zamysł. Bez wojska utworzonego z dojrzałych wierzących Bóg nie może się poruszać (Ef 4:13; 6:10–12).
- C. W świetle typu srebra zadośćuczynienia Chrystus, którym walczymy, to Ten, który wstąpił do nieba i tam przebywa (1:20–23; Wj 30:12–13):

1. Pół szekla składanego w ofierze podnoszenia przedstawia w formie typu wyniesionego na niebiosa Chrystusa, którego doświadcza Boży lud i którym, czyli srebrem zadośćuczynienia, płaci (w. 13; Ef 1:21; 4:10; Hbr 4:14; 7:26; 8:1).
2. Aby staczać duchową bitwę, nasze doświadczenie Chrystusa musi osiągnąć szczyt, kiedy to zasiadamy wraz z Nim na wyżynach niebiańskich i nie walczymy w sobie, ale w Chrystusie wyniesionym na niebiosa (Ef 1:20–21; 2:6; 6:10–12; Pnp 4:8).

III. Doświadczajmy Chrystusa, który jest srebrem zadośćuczynienia, ze względu na Bożą budowlę i Jego poruszanie:

- A. Modlitwa przy ołtarzu kadzidlany prowadzi do policzenia dzieci Izraela w celu utworzenia armii, która będzie toczyć walkę o Boże sprawy na ziemi (Wj 30:11–13; Lb 1:45–46):
 1. Aby kościół był pełnią Bożą, Jego wyrazem, musi stać się wojownikiem, który włącza się w duchową walkę (Rdz 1:26; Ef 1:22–23; 6:10–11).
 2. W wyniku modlitwy przy ołtarzu kadzidlany Pan przeprowadza spis wojskowy świętych w kościołach. Ci, którzy są policzeni, nadają się do tego, by iść na wojnę o Boże poruszanie na ziemi (Lb 2:32; 4:23; 2 Tm 2:3).
- B. Baranek paschalny służył tylko i wyłącznie odkupieniu i był osiągalny dla całego ludu, tymczasem srebro zadośćuczynienia dotyczyło jedynie tych, którzy nadawali się do utworzenia Bożego wojska:
 1. Ponieważ nasz naturalny człowiek nie nadaje się, by znaleźć się w armii, musimy ponieść koszt i doświadczać Chrystusa – nasze odkupienie, symbolizowane przez srebro zadośćuczynienia (1 Kor 1:30).
 2. Odkupienie oznacza, że powracamy do Boga, że Bóg położył kres naszemu naturalnemu człowiekowi i że przebudowaliśmy się Chrystusem.
- C. Srebro zadośćuczynienia na Bożą budowlę i Jego poruszanie nazwano ofiarą podnoszenia; symbolizowała ona wyniesionego na niebiosa Chrystusa będącego kosztem poniesionym przez tych, którzy mogą iść na wojnę (Wj 30:14):

1. Ofiara podnoszenia symbolizuje Chrystusa zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa, Chrystusa na wyżynach niebiańskich (Ef 1:19–21).
2. Bóg wykorzystał ofiarę podnoszenia z pół szekla srebra na budowę przybytku:
 - a. Sto srebrnych gniazd, na których spoczywał cały przybytek, symbolizuje to, że kościół spoczywa na wyniesionym na niebiosa Chrystusie, którego doświadczamy (Wj 38:25–27).
 - b. Srebrne głowice filarów i srebrne haczyki oraz łączące poprzeczki symbolizują to, że wyniesiony na niebiosa Chrystus, którego doświadczamy, staje się chwałą, siłą i łączącą mocą kościoła (w. 28).
3. Bóg wykorzystał ofiarę podnoszenia z pół szekla srebra, by utworzyć armię (30:11–13):
 - a. Ponieważ srebro zadośćuczynienia składające się na ofiarę podnoszenia symbolizuje Chrystusa we wniebowstąpieniu, tylko ci, którzy zajmują pozycję wniebowstąpienia, mogą walczyć z wrogiem w powietrzu z takiej górującej pozycji (Ef 2:6).
 - b. Aby Bóg mógł się poruszać, musimy utworzyć armię, która będzie toczyć duchową walkę w Ciele przez drogiego Chrystusa we wniebowstąpieniu (6:10–12).

Poselstwo dziewiąte

Święty olej namaszczenia

Wersety biblijne: Wj 30:22–33.

- I. **Znaczenie typu złożonego olejku, świętego oleju namaszczenia w Księdze Wyjścia 30, jest ważniejsze od stworzenia wszechświata (w. 22–25).**
- II. **Święty olej namaszczenia, olejek złożony z oliwy i czterech przypraw, jest doskonałym typem Ducha Jezusa Chrystusa, złożonego, wszechzawierającego, życiodajnego Ducha przetworzonego Trójjedynego Boga, którym Chrystus się stał przez swoją śmierć i zmartwychwstanie (w. 22–25; 1 Kor 15:45; J 7:39; Flp 1:19):**
 - A. Składniki tego złożonego oleju mają następujące znaczenie:
 1. Płynąca mirra, przyprawa, którą wykorzystywano do pogrzebu (J 19:39), symbolizuje drogocenną śmierć Chrystusa (Rz 6:3):
 - a. Mirrę stosowano również jako środek przeciwbólowy, łagodzący cierpienia śmierci. Kiedy krzyżowano Pana Jezusa, podano Mu wino zmieszane z mirrą, by zmniejszył sobie ból (Mk 15:23).
 - b. Mirry używa się także do uzdrowienia ciała, gdy wydzieła ono niewłaściwe substancje. W swoim ludzkim życiu wydzielamy wiele niewłaściwych substancji, lecz śmierć Pana na krzyżu naprawia ten problem.
 2. Wonny cynamon symbolizuje słodycz i skuteczność śmierci Chrystusa (Rz 8:13):
 - a. Cynamon podawano w celu pobudzenia osłabionego serca.
 - b. Gdy stosujemy śmierć Pana w Duchu na naszą wewnętrzną istotę, pobudza to nasze serce, które czyni nas szczęśliwymi i radosnymi w Panu (Flp 4:4; Ne 8:10).
 3. Wonna trzcina, pozyskiwana z tataraku rosnącego w górę na terenach błotnistych i bagiennych, symbolizuje drogocenne zmartwychwstanie Chrystusa (Ef 2:6; Kol 3:1; 1 P 1:3).
 4. Kasja, w starożytności używana jako środek do odstraszenia owadów i węży, symbolizuje moc odstraszenia obecną w Chrystusowym zmartwychwstaniu. Odstrasza wszelkie niegodziwe „owady”, a szczególnie starego węża, diabła (Flp 3:10).

5. Oliwa, stanowiąca podstawę złożonego olejku, symbolizuje Ducha Bożego, który jest podstawą złożonego Ducha (Rdz 1:2).
- B. Ponieważ liczba cztery symbolizuje stworzenia (Ez 1:5), których człowiek jest głową (Rdz 1:26), a liczba jeden to symbol jednego Boga (Pwt 4:35; 1 Tm 2:5), cztery przyprawy symbolizują człowieczeństwo Chrystusa w Bożym stworzeniu, jeden him oliwy zaś – jedyne Boga z Jego boskością. Zmieszanie zatem oliwy z czterema przyprawami to symbol złożenia, zespolenia Boga z człowiekiem, boskości z człowieczeństwem, w złożonym Duchu (Kpł 2:4 i przyp. 3).
- C. Oliwa i cztery przyprawy przechodziły proces tłoczenia bądź cięcia, co symbolizuje to, że Duch Boży stał się Duchem Chrystusa (Rz 8:9) w wyniku Chrystusowych cierpień (Mt 26:36).
- D. Ponadto miara czterech przypraw – trzy pełne jednostki po pięćset syklów każda, ze środkowymi pięciuset syklami podzielonymi na dwie części – symbolizuje Trójjedynego Boga w zmartwychwstaniu, drugiego, Syna, rozszczepionego przez Jego śmierć na krzyżu.
- E. Ponieważ w Biblii liczba pięć wskazuje na odpowiedzialność (25:2 i przyp. 1), pięć składników złożonego olejku i trzy miary czterech przypraw po pięćset syklów symbolizują Trójjedynego Boga w zmartwychwstaniu, który jest mocą, zdolnością, do niesienia odpowiedzialności.
- F. Ponieważ liczby trzy i pięć są powiązane z Bożą budowlą (zob. przyp. 2 do Rdz 6:15), w złożonym oleju symbolizują one to, że w złożonym Duchu znajduje się pierwiastek służący Bożej budowlu.
- G. Na podstawie przedstawionych powyżej znaczeń połączenie w oleju namaszczenia czterech przypraw z oliwą symbolizuje zespolenie wymienionych wcześniej pierwiastków z Duchem Bożym w wyniku procesu Chrystusowego wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia, co prowadzi do powstania złożonego Ducha służącego zbudowaniu wiecznego Bożego mieszkania.
- III. Złożony olejek, święty olej namaszczenia, wykorzystywano do namaszczenia przybytku i wszystkich jego sprzętów, ołtarza wraz ze wszystkimi jego przyborami, obmywalni z jej podstawą oraz kapłanów, aby wszystko to stało się święte, oddzielone i uświęco-**

ne dla Boga i służyło Jego boskiemu zamysłowi (Wj 30:26–30; 1 P 1:2; 1 Kor 6:11; Rz 15:16):

- A. Olejek ten symbolizuje Trójjedynego Boga, przetworzonego i zwieńczonego w wyniku Chrystusowego wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania, który staje się wszechzawierającym złożonym Duchem, by dotrzeć do swojego wybranego i odkupionego ludu i namaścić go sobą, uczynić siebie jedno z nim i jego jedno ze sobą (J 20:22; 1 J 2:20, 27; 2 Kor 1:21; 1 Kor 6:17).
- B. Namaszczenie to, będące poruszaniem się w nas złożonego Ducha, stosuje wobec nas i dodaje do wnętrza naszej istoty wszystkie pierwiastki przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, żeby nasz wewnętrzny człowiek mógł wzrastać w boskim życiu za pośrednictwem boskich pierwiastków, a my byśmy zespolili się z Bogiem w jedno (Kol 2:19).
- C. Święty olej namaszczenia służy wyłącznie do namaszczania Bożego mieszkania i kapłaństwa (por. 1 P 2:5). Dlatego korzystać ze złożonego, wszechzawierającego Ducha mogą wyłącznie ci, którzy żyją dla Bożego mieszkania i dla kapłaństwa.

IV. „Świętym olejem namaszczania będzie to dla Mnie po wszystkie pokolenia wasze. Nie wolno go wylewać na ciało innych ludzi i nie będziecie sporządzać innego z takich samych składników. Jest on święty i święty będzie dla was” (Wj 30:31–32):

- A. Skażone ciało człowieka oznacza upadłego człowieka w starym stworzeniu (Rdz 6:3; Ga 2:16). Ci, którzy żyją i postępują według ciała, starego człowieka, nie mają udziału we wszechzawierającym Duchu.
- B. Nie sporządzać niczego o podobnym składzie do olejku oznacza, że nie powinniśmy naśladować żadnej duchowej cnoty, owocu złożonego Ducha (5:22–23), własnymi wysiłkami naszego naturalnego życia.

V. „Ktokolwiek by sporządził taki sam i namaścił nim kogoś innego, zostanie wytracony ze swojego ludu” (Wj 30:33):

- A. Obcy odnosi się tu do kogoś, kto nie jest kapłanem.
- B. Gdy żyjemy według ciała, starego człowieka, w oczach Boga jesteśmy obcymi (por. Ef 4:17–21).

VI. Duch Boży, którego symbolizuje oliwa, nie jest już obecnie samą oliwą, lecz olejem złożonym z pewnych składników. Na ten temat mówi Ewangelia Jana 7:39: „To zaś powiedział o Duchu, którego mieli otrzymać ci, co w Niego uwierzyli; Duch bowiem jeszcze nie był, gdyż Jezus nie został jeszcze otoczony chwałą”:

- A. Oznacza to, że przed otoczeniem Pana chwałą, czyli Jego zmartwychwstaniem (Łk 24:26), złożonego Ducha jeszcze nie było. Pełne złożenie, czy też scalenie, tego Ducha ukończone zostało dopiero po zmartwychwstaniu Chrystusa.
- B. Kiedy Duch był Duchem Bożym, miał tylko boski pierwiastek. Kiedy stał się Duchem Jezusa Chrystusa przez wcielenie Chrystusa, Jego ukrzyżowanie i zmartwychwstanie, miał zarówno boski, jak i ludzki pierwiastek, z całą esencją i rzeczywistością wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystusa.
- C. Teraz ten wszechzawierający złożony Duch, przedstawiony w formie typu przez święty olej namaszczenia, jest obfitym zasobem Ducha Jezusa Chrystusa, zasobem Ciała Chrystusa, dzięki któremu możemy żyć Chrystusem, by On uzyskał powiększenie siebie w Ciele, przez Ciało i dla Ciała (Flp 1:19–21a).

VII. Ponieważ jesteśmy wierzącymi, zostaliśmy namaszczeni złożonym olejkim, wszechzawierającym Duchem. Psalm 133,2 opisuje to, jak olej namaszczenia spływał po głowie Aarona na jego brodę, a następnie na skraj jego szaty. Oznacza to, że całe Ciało namaszczone jest Duchem:

- A. Podłożem jedności jest po prostu przetworzony Trójjedyny Bóg, święty olej namaszczenia, złożony Duch, przykłady do naszej istoty (w. 1–3).
- B. Aby olejek nas „pomalował” (1 J 2:20, 27), musimy być jedno z kościołem. Będziemy wówczas samorzutnie korzystać z namaszczonego oleju i wszystkich jego pierwiastków. Jak cudowna jest jedność powstała w wyniku stosowania tego olejku!

Poselstwo dziesiąte

Złożony Duch

Wersety biblijne: Wj 30:22-25; Rz 8:16, 23, 26–27; Ga 3:14;
5:16–18, 22, 25; Obj 2:7; 22:17a.

- I. Objawienie na temat złożonego olejku odsłonięte zostało dopiero pod koniec trzydziestego rozdziału Księgi Wyjścia, kiedy objawione zostało Boże mieszkanie i kapłaństwo. Wynika stąd, że złożony olejek (przedstawiający w formie typu złożonego Ducha) istnieje wyłącznie w celu namaszczenia Bożego mieszkania i Jego kapłaństwa (w. 26–28, 30; por. 1 P 2:5; Ps 133:2).**
- II. Wszeczawierający, przetworzony, złożony Duch jest sumą, całością, wszystkich aspektów Ducha Bożego:**
- A. Duch Boży, mający pierwiastek boskości, aktywnie uczestniczył w dziele Bożego stworzenia: „A Duch Boży wysiadywał nad powierzchnią wód” (Rdz 1:2b):
1. Duch Boży, Duch życia (Rz 8,2), przyszedł, by wysiadywać nad wodami śmierci i zrodzić życie, a szczególnie człowieka (Rdz 1,26), który służy Bożemu zamysłowi. W duchowym doświadczeniu przyjście Ducha stanowi pierwszy wymóg dla zrodzenia życia (J 6:63).
 2. Ponieważ stworzenie zaistniało przez Ducha Bożego, a Duch ten ma w sobie pierwiastek boskości, to zgodnie z Listem do Rzymian 1,20 stworzenie przejawia wieczną Bożą moc i boskie cechy.
- B. Jeśli chodzi o więź Boga z człowiekiem, pojawia się Duch Jahwe posiadający pierwiastek boskiej Trójcy:
1. W drugim rozdziale Księgi Rodzaju tytuł „Jahwe” używany jest przez Boga do kontaktu z człowiekiem. Tytuł ten wskazuje na więź Boga z człowiekiem (w. 4–5, 7–9, 15–19, 21–22).
 2. Imię *Jahwe* znaczy „Jestem, który jestem” (Wj 3:14; por. J 8:24, 28, 58) i wskazuje, że Jahwe jest samoistny i wiecznie istniejący, jest Tym, który był w przeszłości, który jest obecnie i który będzie na zawsze w przyszłości (Obj 1:4).
 3. Jahwe jest Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba (Wj 3:14–15), Trójjedynym Bogiem.

4. Ilekroć Bóg stykał się z ludem w Starym Testamencie, był Duchem Jahwe, wyciągiem z pierwiastka Trójjedynego Boga (Sdz 3:10; 6:34; 11:29; 13:25; 14:6, 19; 15:14; 1 Sm 10:6; 16:13–14; 2 Sm 23:2; 1 Krl 18:12; 22:24; 2 Krl 2:16; 2 Krn 18:23; 20:14; Iz 11:2; 63:14; Ez 11:5; 37:1; Mi 3:8; Za 7:12).
- C. Pierwszym boskim tytułem przypisanym Duchowi Bożemu w Nowym Testamencie jest *Duch Święty*, w którym jest pierwiastek świętej boskiej natury:
1. Taki tytuł nie występuje w Starym Testamencie (w Psalmie 51:13 i w Ks. Izajasza 63:10–11 słowa „Duch Święty” powinno się tłumaczyć jako „Duch świętości”).
 2. Przygotowanie drogi na przyjście Zbawiciela wymagało tego, by Jego poprzednik był napełniony Duchem Świętym już w łonie matki, żeby oddzielać lud dla Boga od wszystkiego innego niż Bóg oraz czynić go świętym dla Niego ze względu na Jego zamysł (Łk 1:15).
 3. Przygotowanie ludzkiego ciała dla Zbawiciela wymagało tego, by Duch Święty wszczepił swą boską naturę w człowieczeństwo i uczynił człowieka świętym w naturze w celu przeprowadzenia Bożego planu odkupienia (w. 35; Mt 1:18, 20).
 4. Nowotestamentowe uświęcenie w aspekcie usposobienia polega na czynieniu nas świętymi nie tylko w aspekcie pozycji, lecz także pod względem natury, tak jak Bóg jest święty (1 P 1:15–16; Rz 6:19, 22).
- D. Duch jeszcze nie był, nie został jeszcze połączony z pozostałymi pierwiastkami, przed zmartwychwstaniem Chrystusa:
1. Ewangelia Jana 7:39 mówi: „To zaś powiedział o Duchu, którego mieli otrzymać ci, co w Niego uwierzyli; Duch bowiem jeszcze nie był, gdyż Jezus nie został jeszcze otoczony chwałą”:
 - a. Ducha połączonego z pozostałymi pierwiastkami jeszcze nie było wtedy, gdy Jezus wypowiadał te słowa, ponieważ nie został On jeszcze otoczony chwałą. Jezus został otoczony chwałą, gdy zmartwychwstał (Łk 24:26).
 - b. Kiedy Duch był Duchem Bożym, miał tylko boski pierwiastek. Kiedy stał się Duchem Jezusa Chrystusa poprzez wcielenie Chrystusa, Jego ukrzyżowanie i zmartwychwstanie, miał zarówno boski pierwiastek, jak i ludzki,

z całą esencją i rzeczywistością wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystusa. Jest więc teraz wszechzawierającym Duchem Jezusa Chrystusa (Wj 30:22–25; Flp 1:19).

2. Dzięki zmartwychwstaniu i w nim Chrystus, ostatni Adam, stał się życiodajnym Duchem, Duchem otoczonego chwałą Jezusa, złożonym Duchem, który mógł wejść w wierzących i w nich wypłynąć oraz z nich wypłynąć w postaci rzek żywej wody (1 Kor 15:45b; J 7:37–39).

E. Pisma Jana objawiają, że Duch jest Duchem rzeczywistości (J 14:17; 15:26; 16:13; 1 J 5:6):

1. Duch jest rzeczywistością (w. 6), a będąc urzeczywistnieniem tego, czym są Bóg Ojciec i Bóg Syn, wprowadza nas we wszelką rzeczywistość (J 16:13).

2. Wszystko, kim jest Ojciec i co ma, ucieleśnione jest w Synu (Kol 2:9), wszystko zaś, kim jest Syn i co ma, ogłoszone zostaje wierzącym jako rzeczywistość przez Ducha (J 16:13–15). To zatem kwestia Trójjednego Boga, który wbudowuje się w wierzących i z nimi zespala.

F. Duch Jezusa posiada pierwiastki Chrystusowego człowieczeństwa, ludzkiego życia i ukrzyżowania (Dz 16:7):

1. Duch Jezusa to Duch człowieka o bezmiernej sile, która umożliwia mu zniesienie cierpienia.

2. Mamy Ducha człowieka Jezusa, który żyje w nas, dzięki czemu możemy prowadzić właściwe ludzkie życie i znosić cierpienia.

G. Duch Chrystusa w Liście do Rzymian 8:9 ma pierwiastek zmartwychwstania (w. 10–11).

1. Duch Chrystusa jest całością, sumą, wszechzawierającego Chrystusa wraz z Jego wszechobejmującą śmiercią oraz zmartwychwstaniem.

2. Dzięki Duchowi Chrystusa mamy udział w Chrystusie w Jego życiu i mocy zmartwychwstania, górowaniu i królewskiej władzy.

H. Duch Jezusa Chrystusa w Liście do Filipian 1:19 to złożony, wszechzawierający, życiodajny Duch Trójjednego Boga:

1. Aby doświadczać człowieczeństwa Pana, potrzebujemy Ducha Jezusa. Aby doświadczać mocy Pańskiego zmartwychwstania, potrzebujemy Ducha Chrystusa.
 2. Paweł, w cierpieniach, jakie znosił, doświadczał zarówno Pańskiego cierpienia w Jego człowieczeństwie, jak i Pańskiego zmartwychwstania. Taki Duch ma obfity zasób, a nawet jest tym zasobem dla kogoś takiego jak Paweł, kto doświadczał Chrystusa i radował się Nim w Jego ludzkim życiu i zmartwychwstaniu.
- I. Duch jest Duchem życia z bogactwami boskiego życia (Rz 8:2) i życiodajnym Duchem, który tego życia udziela (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:6):
1. Duch życia jest rzeczywistością życia, ponieważ jest życiem.
 2. Duch się porusza, działa i żyje w nas, by udzielać życia całej naszej istocie.
- J. Duch nazwany jest również Panem Duchem (w. 18).
1. W tym aspekcie Ducha zawiera się pierwiastek panowania. W Panu Duchu mamy pierwiastki wniebowstąpienia i panowania.
 2. To zdecydowanie dowodzi i poświadcza, że Pan Chrystus jest Duchem i że Duch jest Panem Chrystusem (w. 17).
- K. Złożony Duch jest też Duchem łaski, posiadającym pierwiastek radowania się Trójjedynym Bogiem (Hbr 10:29).
1. To, że Duch jest Duchem łaski, znaczy, że Trójjedyny Bóg w Synu jako Duch staje się dla nas radością.
 2. Mieć udział w Duchu łaski to mieć udział w Duchu, który jest łaską (por. Ga 6:18; 2 Tm 4:22; Rz 8:16).
- L. Siedem Duchów to siedmiokrotnie wzmocniony Duch, który przyprowadza upadły kościół z powrotem do radowania się Nim jako drzewem życia, ukrytą manną i obfitą ucztą w celu ukończenia odwiecznej Bożej ekonomii (Obj 1:4; 3:1; 4:5; 5:6; 2:7, 17; 3:20).
1. W wewnętrznej zawartości i istnieniu Boży Duch jest jeden. We wzmocnionej funkcji i procesie Bożego działania Jego Duch jest siedmiokrotny. Przypomina to świecznik w Księdze Zachariasza 4,2. Co do istnienia jest to jeden świecznik, jednakże pod względem funkcjonowania jest tam siedem lamp.

2. Podczas gdy siedem Duchów jako siedem ognistych lamp (Obj 4:5) oświeca i płonie, siedem Duchów jako siedmioro oczu Baranka (5:6) przygląda się, przeszukuje i przelewa. Pan, oświecając nas i osądzając, patrzy na nas i za pośrednictwem siedmiu Duchów jako swych oczu przelewa w nas samego siebie w celu przeobrażania nas.
 3. Posługa Chrystusa na etapie wzmocnienia polega na wzmocnieniu Jego organicznego zbawienia i doprowadzeniu do powstania zwycięzców oraz zwieńczenia Nowej Jerozolimy.
- M. Duch chwały, który jest Duchem samego Boga, spoczywa na cierpiących wierzących, gdy ci doznają prześladowań, żeby zmartwychwstały i wywyższony Chrystus, przebywający teraz w chwale, został otoczony chwałą (1 P 4:13–14).
- N. Na koniec Duch Boży jest „Duchem”, złożonym Duchem. Duch ten jest całością, sumą, wszystkich części składowych tytułów Ducha Bożego. Jest zatem wszechzawierającym, przetworzonym, złożonym Duchem (Rz 8:16, 23, 26–27; Ga 3:14; 5:16–18, 22, 25; 1 P 1:2; Obj 2:7; 14:13; 22:17a).
1. Ten Duch, złożony Duch, jest Duchem Bożym, Duchem Jahwe, Duchem Świętym, Duchem rzeczywistości, Duchem Jezusa, Duchem Chrystusa, Duchem Jezusa Chrystusa, Duchem życia, życiodajnym Duchem, Panem Duchem, Duchem łaski, siedmioma Duchami i Duchem chwały.
 2. „Duch”, złożony Duch, jest jedynym i największym błogosławieństwem Bożej nowotestamentowej ekonomii (Ga 3:14; por. Ef 1:3).

Poselstwo jedenaste

Namaszczenie złożonym Duchem

Wersetety biblijne : 1 J 2:18–27; Flp 1:19; Wj 30:22–25.

I. Namaszczenie to poruszanie się i działanie zamieszkującego, złożonego Ducha, polegające na przykładaniu wszystkich składników przetworzonego Trójjedynego Boga i Jego działań do naszej wewnętrznej istoty. W ten sposób w pełni z Nim się zespalamy, by On uzyskał swój zbiorowy wyraz (1 J 2:18–27; Wj 30:22–25; por. Ef 4:4–6):

- A. Trójjedyny Bóg, przeszedłszy przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia, stał się wszechzawierającym, życiodajnym złożonym Duchem (J 1:14; 1 Kor 15:45b; Flp 1:19).
- B. On jest w naszym duchu i nas namaszcza, „maluje”, pierwiastkami Trójjedynego Boga. Im częściej ma miejsce to „malowanie”, tym więcej Trójjedynego Boga, Jego osoby oraz procesów, wlewa się do naszej istoty.
- C. Musimy być ludźmi „pomalowanymi”, przesyconymi namaszczaniem. Powinniśmy mieć na sobie „mokrą” farbę, zawsze doświadczać świeżego wymalowywania boską farbą – wszechzawierającym Duchem – żebyśmy mogli malować tym Duchem innych (Ps 92:11; Za 4:14; 2 Kor 3:3, 6, 8).
- D. Życie chrześcijańskie to w całości życie podlegające namaszczaniu przez złożonego Ducha.

II. Jeśli uważnie przeczytamy Pierwszy List Jana 2:18–27, zobaczymy, że nauczanie namaszczania to przede wszystkim kwestia nauczania nas na temat boskiej Trójcy:

- A. Dzięki temu, że wszechzawierający, złożony Duch, w którego skład wchodzi boska Trójca, nas namaszcza, znamy i doznajemy Ojca, Syna i Ducha – nasze życie i zasób życia (w. 20, 27).
- B. Gdy On stosuje siebie, farbę, wobec nas, złożony Duch naucza nas na temat Trójjedynego Boga i Jego działań. Możemy również powiedzieć, że pierwiastki złożonego Ducha uczą nas różnych spraw dotyczących Trójjedynego Boga i Jego działań:

1. Nie jest to zewnętrzna nauka za pośrednictwem słów, lecz wewnętrzne nauczanie, które odbywa się za pomocą namaszczenia dzięki naszej wewnętrznej, duchowej świadomości. Nauczanie to dodaje do naszej wewnętrznej istoty boskie pierwiastki boskiej Trójcy, które są pierwiastkami namaszczonego, złożonego Ducha.
 2. Przypomina to wielokrotne nakładanie farby na przedmiot: farba nie tylko nadaje kolor, lecz także wraz z kolejnymi warstwami do malowanego przedmiotu dodane zostają jej pierwiastki.
 3. W ten właśnie sposób przelewa się, wlewa i dodaje do wszystkich wewnętrznych części naszej istoty Trójjedyny Bóg, co pozwala naszemu wewnętrznemu człowiekowi wzrastać w boskim życiu dzięki boskim pierwiastkom.
 4. Namaszczenie poucza nas, byśmy trwali w Synu i w Ojcu (w. 24). To właśnie znaczy trwać i mieszkać w Panu (J 15:4) oraz trwać w społeczności boskiego życia (1 J 1:2–3, 6–7).
 5. Powinniśmy praktykować to trwanie zgodnie z nauczaniem wszechobejmującego namaszczenia, żeby utrzymać naszą społeczność z Bogiem.
- C. Trójjedyny Bóg, który teraz jest z nami organicznie jedno, naucza nas o sobie od strony subiektywnej i doświadczalnej. Namaszczenie to poruszanie się Trójjedynego Boga, które staje się naszą wewnętrzną radością i doświadczeniem.
- D. Jeśli codziennie trwamy w organicznej więzi z Trójjedynym Bogiem, to radujemy się Nim, doświadczamy Go i żyjemy w Nim, z Nim i dzięki Niemu. Takie życie to nieustanne nauczanie o tym, co dotyczy Trójjedynego Boga.
- E. Werset 2,20 w Pierwszym Liście Jana oznajmia, że mamy namaszczenie, a werset 21 – że znamy prawdę. Namaszczenie to poruszanie się i działanie prawdy, która jest rzeczywistością boskiej Trójcy, zwłaszcza osoby Chrystusa (w. 22–25).
- F. Zgodnie z wersem 22 zaprzec się tego, że Jezus jest Chrystusem, to zaprzec się Ojca i Syna. Pokazuje to wyraźnie, że Jezus, Chrystus, Ojciec i Syn są jedno, a wszyscy są pierwiastkami, składnikami, wszechzawierającego złożonego zamieszkującego Ducha, który teraz przez cały czas namaszcza wewnętrzną istotę wierzących.

- G. W wersecie 23 Jan kontynuuje: „Každy kto podaje w wątpliwość Syna, nie ma i Ojca. Kto wyznaje Syna, ma i Ojca”. Skoro Syn i Ojciec są jedno i są nierozdzielni (Iz 9:5; J 10:30; 14:7–11), zaprzeć się Syna to pozbawić się Ojca, a wyznać Syna to mieć Ojca.
- H. W Pierwszym Liście 2:24 Jan mówi, że jeśli pozwolimy, by to, co było od początku, czyli Słowo życia (1:1–2), trwało w nas, będziemy trwać zarówno w Synu, jak i w Ojcu:
1. W świetle Ewangelii Jana 15:4, gdy trwamy w Panu, Pan trwa w nas. W Pierwszym Liście Jana 2:24 mowa jest o tym, że kiedy Słowo życia trwa w nas, my trwamy w Synu i w Ojcu.
 2. Jan ponownie umieszcza razem Ojca i Syna jako jedno, ponieważ są oni jedno (J 5:43; 4:34; 5:30; 6:38; 7:18; 10:30).
- I. W Pierwszym Liście 2:25 Jan mówi: „A obietnica, którą On sam nam dał, to życie wieczne”:
1. Zaimek w liczbie pojedynczej „On”, odnoszący się w poprzednim wersecie zarówno do Syna, jak i do Ojca, wskazuje, że Syn i Ojciec są jedno.
 2. Jeśli chodzi o doświadczanie przez nas boskiego życia, Syn, Ojciec, Jezus i Chrystus są jedno.
 3. Nie jest tak, że tylko Syn, a Ojciec już nie, jest dla nas życiem wiecznym. To Jezus, będąc Chrystusem jako Syn i Ojciec, jest dla nas boskim życiem wiecznym, a przez to naszym dziełem.
 4. Zgodnie z kontekstem wersetów 22–25 życiem wiecznym jest Jezus, Chrystus, Syn i Ojciec. Wszyscy oni są składnikami wiecznego życia. Życie to jest zatem także pierwiastkiem wszechzawierającego, złożonego, zamieszkującego Ducha, który porusza się wewnątrz nas.
- J. Życiem wiecznym w wersecie 25 jest Słowo życia, którym jest Jezus, Chrystus, Ojciec i Syn. Są oni składnikami, które wchodzą w skład złożonego namaszczonego Ducha:
1. U Jezusa mamy wcielenie, człowieczeństwo i ukrzyżowanie, u Ojca – boskość, u Chrystusa – Namaszczonego i zmartwychwstanie, a u Syna – życie.
 2. Wraz z tymi pierwiastkami mamy zatem wszystkie składniki złożonego olejku: boskość, człowieczeństwo, wcielenie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i życie.

III. Musimy zostać zachowani od prowadzenia życia według zasady

antychrysta (w. 18, 22) – zasady sprzeciwiania się Chrystusowi i zastępowania Go, zasady sprzeciwiania się namaszczeniu, czyli występowania przeciwko poruszaniu się Trójjedynego Boga, Jego działaniu i przesycaniu nas od wewnątrz (w. 20–27; por. Kpł 14:14–17):

- A. Zaprzeczanie, że Jezus jest Chrystusem (1 J 2:22), wiąże się z zaprzeczaniem namaszczeniu:
1. Greckie słowo „Chrystus” to *Christos*, które znaczy Namaszczony, a „namaszczenie” to *chrisma*. Oba pochodzą z tego samego rdzenia.
 2. W końcu Namaszczony staje się Tym, który namaszcza. Właściwie to staje się On namaszczeniem.
 3. Zaprzeczać, że Jezus jest Chrystusem, to zaprzeczać, że jest On Namaszczonym. Jest to równoznaczne z zaparciem się namaszczenia, kiedy bowiem Namaszczony wchodzi w nas, staje się namaszczeniem (2 Kor 1:21).
 4. Być przeciwnym Chrystusowi, być przeciwnym namaszczeniu to zapierać się Ojca i Syna.
- B. Jeśli ktoś zaprzecza objawionemu w Piśmie aspektowi Chrystusa, to przyjmuje zasadę antychrysta, choć może być nieświadomy tego, co robi, i robić to bezwiednie. Podobnie jeśli ktoś zastępuje jakiś aspekt Chrystusa czymś, co nie jest z Niego, także przyjmuje zasadę antychrysta.
- C. Odnieśmy te słowa do siebie samych i uważajmy, żebyśmy pod żadnym względem nie kierowali się zasadą antychrysta:
1. Jeżeli zapieramy się jakiegoś aspektu osoby Chrystusa, występujemy przeciwko Niemu, jesteśmy Mu przeciwni. Jeżeli mamy w swoim życiu codziennym coś, co zastępuje Chrystusa, też występujemy przeciwko Niemu, jesteśmy Jemu przeciwni.
 2. Jeżeli zastępujemy Chrystusa swoim dobrym charakterem i zachowaniem, postępujemy według zasady antychrysta. W praktycznym sensie występujemy przeciwko namaszczeniu, jesteśmy przeciwni poruszaniu się, działaniu Trójjedynego Boga w naszym wnętrzu i przesycaniu przez Niego.
 3. Zamiast występować przeciwko namaszczeniu, musimy żyć zgodnie z nim. W przeciwnym razie będziemy przeciwko Chrystusowi bądź zastąpimy Go sobie czymś innym. W codziennym życiu możemy zastępować Go licznymi rzeczami: naturalnymi, religijnymi, kulturalnymi i etycznymi.

4. Musimy nawrócić się z zamieniania Chrystusa innymi rzeczami. Musimy nawrócić się z prowadzenia codziennego życia według zasady antychrysta, która pozwala kulturze, religii, etyce i naturalnym wyobrażeniom zastępować Chrystusa.
- D. Módlmy się: „Panie, zbaw nas, wyratuj i wybaw od wszelkich zamienników. Panie, przyprowadź nas z powrotem do Twego namaszczenia. W żaden sposób nie chcemy być przeciw Chrystusowi. Nie chcemy być przeciw namaszczeniu. Panie, chcemy żyć i chodzić według tego, jak się w nas porusza, działa i przesyca nas Trójjedyny Bóg”. Oto objawienie zawarte w Biblii, a także brzemie, które dzisiaj niesiemy w Pańskim odzyskiwaniu.

Poselstwo dwunaste

Kadzidło

Wersety biblijne: Wj 30:34–38; Ps 141:2; Obj 5:8; 8:3–5.

I. Święty olej namaszczenia (Wj 30:23–25) symbolizuje Chrystusa – wszechzawierającego Ducha – który przychodzi do nas od Boga, kadzidło (w. 35) zaś to symbol Chrystusa, który idzie od nas do Boga. To boski ruch w dwóch kierunkach:

- A. Namaszczenie przynosi nam Boga w Chrystusie i przez Chrystusa, żebyśmy mogli uczestniczyć w boskim pierwiastku.
- B. Kadzidło to nasze pójście do Boga z Chrystusem i jako Chrystus w modlitwie, która przynosi Bogu radość (J 14:13–14; 15:16; 16:23–24, 26).
- C. Ruch ten ma wiele wspólnego z naszym chrześcijańskim doświadczeniem, czyli przychodzeniem Boga do nas w Chrystusie i naszym udawaniem się do Boga w Chrystusie i wraz z Nim.

II. Kadzidło składało się z pięciu składników (Wj 30:34–35):

- A. Trzy przyprawy symbolizują Trójjedynego Boga w zmartwychwstaniu, a dodana czysta żywica olibanowa, czwarty kolejny składnik, obrazuje człowieczeństwo Chrystusa.
- B. Każda z trzech przypraw symbolizuje śmierć Chrystusa (w. 34):
 1. Stacte, rodzaj mirry, żywica uzyskiwana z drzewa, symbolizuje słodycz śmierci zradzającego życia Chrystusa (symbolizowanego przez życie roślinne – J 12:24).
 2. Onycha, muszelka zwierzątka, które żyje na bagnach Morza Czerwonego, oznacza śmierć Chrystusa wraz z Jego odkupieńczym życiem, (symbolizowanym przez życie zwierzęce – 1:29).
 3. Galbanum, również żywica uzyskiwana z drzewa, symbolizuje potężną śmierć zradzającego życia Chrystusa.
 4. Druga przyprawa, pochodzenia zwierzęcego, symbolizuje to, że drugi w Bóstwie został zabity, by dokonać odkupienia.
 5. Trzy przyprawy wskazują, że śmierć Chrystusa w Jego zradzającym życiu i odkupieńczym życiu pełni trzy funkcje: zradza nas, synów Bożych, dokonuje odkupienia z upadku i odstrasza węża, diabła (por. 12:24; 1 P 1:18–19; Hbr 2:14).

- C. Czwarty składnik, żywica olibanowa, biała żywica, symbolizuje słodycz Chrystusowego zmartwychwstania (Flp 3:10).
- D. Trzy przyprawy i żywica olibanowa są zaprawione solą (Wj 30:35), co zwiększa ilość składników do pięciu, pięć zaś to symbol odpowiedzialności (Mt 25:2):
 1. W typologii sól oznacza uśmiercającą moc śmierci Chrystusa, a także jej moc zachowującą (Mk 9:50).
 2. Posolenie czterech składników kadzidła oznacza, że naszą modlitwę musi posolić krzyż, żeby zabić w nas wszelką nieczystość i uprzedzenia.
- E. W świetle Księgi Wyjścia 30:35–36 kadzidło należało posolić, zetrzeć i spalić:
 1. Starcie kadzidła i położenie go przed świadectwem w namiocie spotkania symbolizuje zmieszanie słodkiej śmierci Chrystusa z Jego wonnym zmartwychwstaniem oraz ofiarowanie Bogu śmierci i zmartwychwstania Chrystusa na ołtarzu kadzidlany, na którym opiera się wstawiennictwo Chrystusa i Jego członków (Rz 8:34).
 2. Aby móc ofiarować Bogu Chrystusa jako kadzidło, miłą woń, musimy prawdziwie doświadczać Go wraz ze wszystkimi składnikami kadzidła, doświadczenia te zaś należy posolić, zetrzeć i spalić.

III. Zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie kadzidło symbolizuje modlitwę (Ps 141:2; Obj 5:8):

- A. Kadzidło odnosi się szczególnie do zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa Chrystusa wraz z całym Jego dziełem, owocami i wartością – tym wszystkim, czym On jest, czego dokonał i co czyni (Ef 1:7, 19–23; Hbr 7:25).
- B. W Księdze Objawienia 5:8 czasie to modlitwy świętych, kadzidło zaś – Chrystus dodany do tych modlitw.
- C. W wersecie 8:3 kadzidło symbolizuje Chrystusa z całą Jego wartością dodaną do modlitw świętych, dzięki czemu Bóg może przyjąć te modlitwy, ofiarowane na złotym ołtarzu:
 1. Modlitwa złożona z Chrystusa, kadzidła, to Chrystus wstępujący do Boga. To miła woń dla Boga.
 2. Taka modlitwa równocześnie zaspokaja Boga miłą wonią i realizuje Bożą ekonomię, Boże zarządzanie (w. 3).

3. Dym z kadzidła wskazuje, że kadzidło się pali i wznosi do Boga z modlitwami świętych (w. 4):
 - a. Wynika z tego, że modlitwy świętych stają się skuteczne i że Bóg je przyjmuje.
 - b. Dym wskazuje, że modlitwy świętych są skuteczne, ponieważ dodany został do nich Chrystus, który jest kadzidłem. To nie modlitwy świętych, tylko kadzidło sprawia, że dym się wznosi.
 - c. Dym z kadzidła unosi się z modlitwami świętych do tronu Bożego i przychodzi odpowiedź na modlitwy (w. 3, 5).
4. Kadzidło przedstawia w formie typu zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa Chrystusa, jedyną taką osobę, którą Bóg przyjmuje i która jest Mu miła. Dla Boga staje się On zatem miłą wonią (w. 3–4).
5. Ponieważ kadzidło symbolizuje Chrystusa, spalać kadzidło znaczy modlić się Chrystusem. Bóg pragnie tego, byśmy – gdy się modlimy – modlili się Chrystusem.

IV. Dwa ołtarze – ołtarz z brązu i złoty ołtarz kadzidlany – są ze sobą blisko powiązane w naszym duchowym doświadczeniu (Wj 40:5–6; 30:6–10, 26–28):

- A. Musimy zobaczyć, w jaki sposób dwa ołtarze – ołtarz z brązu i złoty ołtarz – są ze sobą powiązane:
 1. Dwa ołtarze łączy ze sobą namaszczenie (w. 26–28):
 - a. Namaszczenie symbolizuje Boże poruszenie.
 - b. Według Bożego poruszenia złoty ołtarz i ołtarz z brązu są ze sobą powiązane.
 2. Dwa ołtarze są powiązane ze sobą krwią ofiary za grzech (Kpł 16:18; 4:7):
 - a. W dniu zadośćuczynienia składano w ofierze najważniejszą ofiarę za grzech.
 - b. Po przelaniu krwi ofiary, tą krwią z ołtarza z brązu mazano cztery rogi ołtarza kadzidlanego.
 - c. Krew zadośćuczynienia powiązała ze sobą te dwa ołtarze.
 3. Oba ołtarze były ze sobą powiązane ogniem, który spalał ofiary (6:13; 16:12):
 - a. Do spalania kadzidła można było użyć tylko ognia z ołtarza z brązu, ognia, który zstąpił z niebios.

- b. Na ołtarzu kadzidlany nie wolno było używać obcego ognia do spalania kadzidła (10:1–11).
- B. W naszym doświadczeniu musi mieć miejsce spalanie i wzniesienie się z ołtarza z brązu i złotego ołtarza kadzidlanego (1:17b; 23:18; 16:12–13; Wj 40:26–27):
- 1. Palenie zarówno na ołtarzu z brązu, jak i złotym ołtarzu kadzidlany wydzielają miłą woń, która unosiła się do Boga i Go zaspokajała.
 - 2. Przy ołtarzu z brązu mamy do czynienia ze słodyczą Chrystusa w Jego śmierci, co służy odkupieniu nas, położeniu nam kresu i zastąpieniu nas. Przy złotym ołtarzu kadzidlany mamy do czynienia ze słodyczą Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, co służy przyjęciu nas.
- C. Gdy modlimy się przy złotym ołtarzu kadzidlany, w naszej modlitwie nie powinno być ani obcego ognia, ani obcego kadzidła (Kpł 10:1; Wj 30:9a):
- 1. Mieć obcy ogień w modlitwie to mieć jakiś motyw, który jest naturalny i z którym nie uporał się krzyż (Kpł 10:1).
 - 2. Mieć obcy ogień w modlitwie to zanosić modlitwę, która nie jest powiązana z Chrystusem (Wj 30:9a).
 - 3. Gdy jesteśmy jedno z Panem przy ołtarzu kadzidlany i wstawiamy się za innych oraz Pańskie sprawy, nasza modlitwa jest dla Boga wonnym kadzidłem (w. 7; 40:26–27).

PYTANIA DO POSELSTW

7.

1. Omów wstęp i cztery słowa, które ułatwiają pojąć znaczenie ołtarza z brązu i go doświadczać.
2. Rozwiń znaczenie ołtarza z brązu zgodnie z objawieniem przedstawionym w pierwszym punkcie rzymskim konspektu.
3. Rozwiń sprawę doświadczenia tego ołtarza, a mianowicie obmywanie życiodajnym Duchem, przedstawione w drugim punkcie rzymskim konspektu.

8.

1. Co łączy srebro zadoścuczynienia ze złotym ołtarzem kadzidlany?
2. Dlaczego Bóg koniecznie musi mieć armię pośród swego odkupionego ludu?
3. Jaki wpływ wywiera na Ciebie brzemię związane z dojrzałością, przedstawione w tym poselstwie, i jak może Cię ono skłaniać do posuwania się naprzód w życiu, które prowadzisz z Panem?
4. Jakie znaczenie ma srebro zadoścuczynienia, będące ofiarą podnoszenia, i w jaki sposób wiąże się ono z walką duchową?

9.

1. Podziel się czymś ze wstępu do tego poselstwa.
2. Jakie znaczenie mają składniki złożonego olejku i liczby w nim występujące.
3. Jaki cel wiąże się ze złożonym olejkim?
4. Jakie zakazy wiążą się ze złożonym olejkim?
5. Co znaczy, gdy mówimy, że Ducha jeszcze nie było, i jakie znaczenie ma Psalm 133:2?

10.

1. Na podstawie zwrotu *Duch jeszcze nie był* w Ewangelii Jana 7:39 i wyrażenia *Duch Jezusa Chrystusa* wyjaśnij złożony proces, który przechodził Duch w Nowym Testamencie?
2. Kto jest Duchem rzeczywistości objawionym przez Pana Jezusa w Ewangelii Jana 14:17, 15:26 i 16:13?
3. Dlaczego tytuł *Duch* wskazuje, że Duch jest ostatecznym zwieńczeniem Trójjedynego Boga?

